

Sygn. akt V KK 269/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,

sprawy **A. H.**

uniewinnionego od zarzutu dokonania czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 17/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt XVI K 80/14,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego "C." Sp. z o.o. w C. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt XVI K 80/14, uniewinnił oskarżonego A. H. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Przedsiębiorstwa Gospodarczego „C.” Sp. z o.o. z siedzibą w C. Oddział w S. na niekorzyść oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 175 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wyjaśnień oskarżonego w zakresie: niedziałania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niewprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej A. sp. z o.o.,
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 177 k.p.k. poprzez: uznanie za wiarygodne w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego zeznań świadka R. P. i nieuwzględnienie ich podczas ustalania stanu faktycznego sprawy w zakresie: wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd, niepełnej wiedzy R. P. o sytuacji majątkowej A. sp. z o.o.,
3. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 177 k.p.k. poprzez: uznanie za wiarygodne zeznania świadka B. D. i nieuwzględnienie ich podczas ustalania stanu faktycznego sprawy w zakresie: niemożności uzyskania kredytu przez A. sp. z o.o., niewystąpienia przez A. sp. z o.o. z wnioskiem o kredyt,
4. błędy w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez:
 - ustalenie, że oskarżony nie wprowadził oskarżyciela posiłkowego w błąd poprzez powoływanie się na nieistniejące okoliczności oraz nieprzedstawianie wszystkich okoliczności dotyczących sytuacji majątkowej A. sp. z o.o.,
 - ustalenie, że oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
 - ustalenie, że pokrzywdzony nie został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia majątkiem,
 - ustalenie, że oskarżony nie miał umyślnego, kierunkowego zamiaru objęcia znamion przestępstwa oszustwa,
 - ustalenie, że pierwszym nieuregulowanym zobowiązaniem A. sp. z o.o. było zobowiązanie wymagane na dzień 21.01.2009 wobec Urzędu Skarbowego w Kościanie i równocześnie uznanie A. sp. z o.o. za wypłacalną do końca stycznia 2009 roku.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II Aka 17/15, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego.

Pełnomocnik zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, to jest:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedokonanie analizy wszystkich zarzutów obrońcy podniesionych w apelacji oraz niewyjaśnienie w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, czym kierował się Sąd, uznając wnioski i zarzutu apelacji za bezzasadne, w szczególności w odniesieniu do następujących zarzutów:

- naruszenia art. 7 k.p.k. w związku z art. 177 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka R. P. i nieuwzględnienie ich podczas ustalania stanu faktycznego sprawy,

- naruszenia art. 7 k.p.k. w związku z art. 177 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka B. D. i nieuwzględnienie ich podczas ustalania stanu faktycznego sprawy,

- naruszenia art. 7 k.p.k. w związku z art. 175 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie niedziałania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niewprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej A. sp. z o.o.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu spełnia standardy wyznaczone przez art. 457 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy ocenił i przeanalizował wszystkie zarzuty i argumenty powołane w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Wskazać należy, że na **str. 3 uzasadnienia** Sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonych przez skarżącego w pkt 1-3 apelacji naruszeń art. 7 k.p.k. w zw. z art. 177 k.p.k., wskazując, że w istocie zarzuty te sprowadzają się do kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Na **str. 3 - 6 uzasadnienia** Sąd dokonał szczegółowej analizy materiału dowodowego sprawy w kontekście dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. W sposób pełny wyjaśnił, dlaczego uznał, że działanie A. H. nie polegało na podejmowaniu oszukańczych zabiegów celem doprowadzenia spółki „C.” do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i tym samym, z jakich powodów oskarżonemu nie można było przypisać popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Jakkolwiek zauważyć należy, iż Sąd Apelacyjny w swoim uzasadnieniu, odmawiając słuszności zarzutom apelacyjnym, czyni to w niektórych miejscach w sposób zbiorczy, ogólny, nie odnosząc się *expressis verbis* do wszelkich wskazywanych przez obrońcę faktów, czy okoliczności, jednakże w świetle okoliczności niniejszej sprawy, postępowanie takie należy uznać za uzasadnione. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wielokrotnie wskazywał, że w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w *„niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł obligować Sądu odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej”* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., II KK 276/08, LEX nr 491347). Ponadto podnieść należy, iż w wypadku, gdy analiza przedstawionych w apelacji zarzutów pozwalała Sądowi odwoławczemu uznać je za całkowicie bezzasadne, może on, dzieląc w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, uchylić się od wnikliwego odniesienia się do nich w uzasadnieniu swojego wyroku, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji Sądu I instancji (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 2.08.2006 r., II KK 238/2005, LEX nr 193046, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Na marginesie wskazać należy, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.